Під Гаєм хтось Огонь покинув,-
Чи подорожній там, чи косарі були,
Чи, може, вівчарі картопельку пекли —
Вітрець моторненький прилинув
І потихеньку роздував.
Розжеврівся Огонь, аж іскри кидать став…
— Ой Гаю! Гаю зелененький! —
Промовив він, пускаючи димок.-
Чи бачиш ти, який я вдавсь тепленький?
В холодний час нагрів би ввесь Гайок…
Мене покинули, мою забули службу;
Коли б Вітрець не був, то, може б, я погас.
Скажу тобі під сей веселий час:
Чому б з тобою нам не поєднати дружбу?
Всю нічку я б тобі світив
І видненько б було, хто б не ходив:
Чи звір який у гущині сховався,
Чи злодій уночі з сокирою підкрався;
І знали б нас як двох братів,
І я б горів, і ти б шумів,
Не турбувало б нас ніяке лихо враже.
Чи правду я кажу — нехай Вітрець нам скаже!
— Авжеж, що так! — піддакнув їм Вітрець,
Усюди вдатний молодець.
Не довго думав Гай, на брехні спокусився,
Не знаючи того, який Огонь дружок.
Вітрець їм зараз прислужився:
Мерщій поніс Огонь в Гайок
І на суху поклав полянку.
Світив Огонь всю нічку, аж до ранку.
Попереду він за сушню узявсь
І потихеньку став тріщати,
А як Вітрець-підлиза розгулявсь,
Тоді вже всюди став палати
І братика свого по пожалів:

І обпалив його, і обсмалив.
Пропав Гайок, аж жаль було глядіти,-
Мов чорная мара стоїть;
Вже більш йому не зеленіти
І краю рідного не веселить.

Молодіж любая, надія наша, квіти!
Пригадуйте частіш ви баєчку мою;
Цурайтеся брехні і бійтеся дружити
З таким приятелем, як той Огонь в Гаю.
24 жовтня 1893. Чернігів.